

บทที่ 5

ทฤษฎีไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

การเขียนเป็นทักษะชั้นสูงในบรรดาทักษะทั้งสี่ทางภาษา เป็นทักษะที่จำเป็นต้องอาศัยทักษะด้านอื่น ๆ เป็นพื้นฐานมาก่อน เช่น ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน เป็นต้น แต่ปัจจุบันยังมีปัญหาในด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่มาก แม้กระทั่งในระดับอุดมศึกษาก็ยังพบปัญหามากมายว่าผู้เรียนยังเขียนให้ถูกต้องชัดเจน และตรงจุดประสงค์ไม่ได้ ข้อผิดพลาดที่พบเป็นประจำได้แก่ การสะกดตัว การใช้ไวยากรณ์ และขาดความคิด (idea) ในสิ่งที่เขียน ปัญหาเรื่องการสอนไวยากรณ์ก็เป็นที่ถกเถียงกันมากในหมู่ผู้สอนเขียนว่า การให้ผู้เรียนเรียนรู้กฎไวยากรณ์อย่างละเอียด จะเป็นประโยชน์ต่อการเขียนหรือไม่ เนื่องจากผู้สอนบางท่านเห็นว่าเป็นการเสียเวลา และทำให้ลดจำนวนชั่วโมงการฝึกเขียนอีกด้วย บางท่านเห็นว่ายังมีความจำเป็นที่จะต้องสอนไวยากรณ์อยู่ แต่ทฤษฎีไวยากรณ์ก็มีอยู่หลายทฤษฎี ตัดสินใจไม่ได้ว่าทฤษฎีใดดีและมีประโยชน์ต่อการเขียนอย่างแท้จริง จากการค้นคว้าของนักการศึกษาพบว่าการเรียนการสอนเขียนนั้นจะเกิดผลดี จำเป็นต้องอาศัยไวยากรณ์หลาย ๆ ชนิดร่วมกัน เพราะทฤษฎีแต่ละชนิดต่างก็มีข้อดี-ข้อเสียที่แตกต่างกัน ในที่นี้จะขอกล่าวถึงทฤษฎีไวยากรณ์สำคัญ ๆ เพียง 3 ชนิดคือ

1. Traditional Grammar
2. Structural Grammar
3. Transformational Grammar

1. Traditional Grammar

Traditional Grammar คือไวยากรณ์แบบเก่าที่กำเนิดขึ้นในศตวรรษที่ 18 เป็นไวยากรณ์ที่ได้รับอิทธิพลมาจากลาตินและกรีก แต่ได้นำมาดัดแปลงและใช้สอนอยู่ในโรงเรียนต่าง ๆ ไวยากรณ์แบบเก่านี้จะเน้นหนักในด้านความหมาย (semantic criteria) มากกว่าด้านไวยากรณ์โครงสร้าง (structural grammar) มุ่งให้ผู้เรียนสนใจเรื่องส่วนต่าง ๆ ของคำพูด (parts of speech) ได้แก่ Noun, Pronoun, Verb, Adverb, Adjective, Conjunctions, Preposition, and Interjection. นอกจากนี้ยังได้แบ่งย่อยออกไปให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในเรื่อง case, person, number, gender, mood, และเรื่อง tense.

Parts of Speech

หน้าที่ของผู้เรียนที่เรียนภาษาโดยใช้ไวยากรณ์ตาม Traditional Grammar ก็คือ จะต้องศึกษาส่วนต่าง ๆ ของคำพูดโดยละเอียด รวมทั้งศึกษาวิธีการใช้คำแต่ละชนิดให้ถูกต้องด้วย ดังนี้

Noun ก็คือคำใช้เรียกชื่อ คน สัตว์ สิ่งของต่าง ๆ และคำนามบางชนิดที่มีรูปที่เป็นพหูพจน์ได้ หน้าที่ของคำนามก็คือ ใช้เป็นประธานของกริยาหรือใช้เป็นกรรมของกริยา (Verb transitive) หรือใช้เป็นกรรมของบุรพบท

Verb ก็คือคำที่แสดงอาการของประธาน มีรูปอดีต (past tense) โดยสามารถลงท้ายด้วย -d, ed หรือ -t หรือคำกริยาบางชนิดมีรูปอดีตโดยเปลี่ยนสระโดยตำแหน่งแล้ว คำกริยาจะปรากฏอยู่ระหว่างคำนามประธาน และคำนามกรรม หรือคำนามส่วนสมบุรณ์ (Noun complement)

นักไวยากรณ์แบบเก่า ได้แจกแจง parts of speech โดยแยกออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มหลัก (form classes) ได้แก่ Nouns, Verbs, Adjectives และ Adverbs จะเห็นได้ว่าคำในกลุ่มหลักนี้ จะมีรูปคำที่เปลี่ยนแปลงได้ ส่วนคำอีกชนิดหนึ่งนั้นเป็นกลุ่มคำที่มีรูปคงที่ได้แก่ pronouns, prepositions, conjunctions และ interjections.

คำต่าง ๆ ที่จัดอยู่ในกลุ่มหลัก (form classes) สามารถที่จะจัดแบ่งคำแต่ละชนิดออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ได้อีก ดังเช่น

คำนาม จะแยกได้เป็น Common, Proper, Concrete, abstract, count, non count, animate หรือ inanimate

คำกริยา จะแยกออกเป็น Transitive, Intransitive, Linking Verbs

คำคุณศัพท์ สามารถแยกออกเป็น demonstrative, possessive adj., possessive pronoun, etc.

คำกริยาวิเศษณ์ สามารถแยกออกเป็น Adverb of time, Adverb of place, adverb of frequency, adverb of manner etc.

Sentences

นักไวยากรณ์แบบเก่า ได้จำแนกประโยคออกไว้ ดังนี้

Declarative ได้แก่ประโยคที่กล่าวถึงข้อความต่าง ๆ หรือได้แก่ประโยคบอกเล่านั่นเอง เช่น
John left the office,
Tom has gone out for dinner.

Interrogative ได้แก่ประโยคคำถาม เช่น
 Did John leave the office?
 Has Tom left for England?
 Who left?

Imperrative ได้แก่ประโยคที่เป็นคำสั่ง ขอร้อง เช่น
 Be quiet!
 Don't work hard!

นอกจากจะจำแนกประโยคออกเป็น 3 ชนิดดังกล่าวแล้ว ยังแจกแจงประโยคออกเป็น

Simple : They prayed for rain. It did not rain.

Compound : They prayed for rain, but it did not rain.

Complex : We bought a book which weighs ten pounds.

Compound-Complex : We saw the man who was working hard in a garden, but he gets no results.

ระดับ Clauses ได้มีการแบ่งออกเป็น clause ชนิดต่าง ๆ กันคือ

- Independent clauses และ Dependent clauses

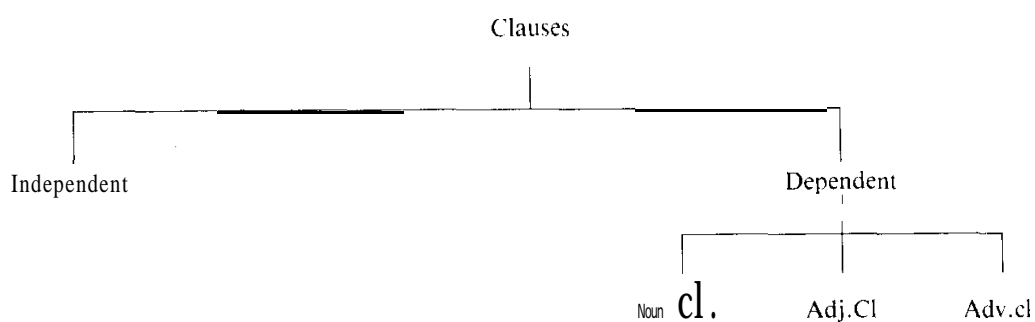
ในส่วนที่เป็น Dependent Clauses นั้นก็แบ่งออกไปอีก 3 ชนิดคือ

- Noun clauses

- Adjective clauses

- Adverb clauses

เพื่อให้ นักศึกษามีความเข้าใจชัดเจนขึ้น ขอให้ดูแผนผังต่อไปนี้ ประกอบ

Noun Clause คือประโยคที่ใช้ทำหน้าที่เป็น ประธาน, กรรมคำแทนที่ (appositive) หรือเป็น Complement นั้นเอง เช่น

That Joy is the prettiest girl is apparent.

I didn't realize (that) **it was so important.**

This book is what you want.

The report **that he died** was a gross exaggeration.

Adjective clause หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า **Relative clause** คือประโยคที่ทำหน้าที่ขยายคำนามหรือบอกลักษณะคำนาม แบ่งออกได้ 2 ชนิดคือ **restrictive clause** กับ **Non-restrictive clause**

ตัวอย่าง

restrictive clauses

Jack broke the vase **which he had paid so much for.**

The girl **whom they gave the prize to** shows little musical talents.

Non-restrictive clauses

Susan, **who was brave**, refused to submit.

Jerry, **who is my big brother**, is a construction worker.

Adverb clauses คือประโยคที่ใช้ขยายคำกริยาหรือบ่งชี้การกระทำต่าง ๆ ว่าเกิดขึ้น เมื่อใด ที่ไหน
เงื่อนไขใด ฯลฯ เป็นต้น เช่น

(Time)	When (ever) I arrived , he greeted me warmly.
(place)	Where (ever) Mary went , the lamb was sure to go.
(cause)	Because I love you , I will help you.
(condition)	The Scotts will visit Lincoln Center if they go to New York.
(Concession)	I disliked Aunt Nellie although she was kind to me.

วลีวลี (Phrases) ให้ผู้เรียนได้ทราบว่า วลีก็แบ่งออกเป็นหลายชนิดเช่นกัน คือ

- Prepositional phrase
- participial phrases
- Gerund and Infinitive

จะเห็นได้ว่าไวยากรณ์เดิมชนิดนี้ ผู้เรียนต้องเรียนรู้รายละเอียดต่าง ๆ มาก แต่เป็นความรู้ในด้านทฤษฎีเป็นส่วนใหญ่ ผู้เรียนจะต้องยึดความหมายต่าง ๆ ไว้เป็นสำคัญ รวมทั้งจดจำเงื่อนไขของการใช้คำต่าง ๆ ให้ได้ สมัยหนึ่งนักภาษาศาสตร์และครูสอนภาษานิยมไวยากรณ์แบบนี้กันมาก แต่ขณะเดียวกันไวยากรณ์ชนิดนี้ก็มีจุดอ่อนอยู่ด้วยเช่นกันกล่าวคือ เมื่อเน้นในเรื่องความหมายมากกว่า ผู้เรียนก็จะนำเอาศัพท์เหล่านั้นมาใช้ในประโยคโดยที่ไม่ได้คำนึงถึงโครงสร้างมากนัก ประกอบกับความเข้าใจว่าภาษามีระบบจึงทำให้เข้าใจผิดไปว่า ทุกภาษามีระบบเดียวกัน ดังนั้น การเรียนของนักเรียนจึงออกมาในรูปแบบที่ใช้คำศัพท์เป็นภาษาอังกฤษ แต่รูป

ประโยคไม่ใช่ภาษาอังกฤษ ตัวอย่างข้อผิดพลาดของเด็กไทยก็คือ นักเรียนจะเขียนประโยคว่า The girl beautiful ในความหมายว่า “เด็กผู้หญิงสวย” หรือเขียนว่า The music enjoyed ในความหมายว่า “ดนตรีสนุก” ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเช่นนี้ เป็นเพราะเด็กมุ่งไปที่ความหมายเท่านั้น ไม่ได้คำนึงถึงหลักการใช้คำในประโยคว่าเป็นคำชนิดใด และต้องใช้อย่างไร เช่น ถ้าเป็นคำคุณศัพท์ก็ต้องใช้คู่กับ verb to be ดังนี้ เป็นต้น

ไวยากรณ์แบบเก่านี้จึงได้รับการวิพากษ์วิจารณ์มาก แต่อย่างไรก็ตามหากผู้เรียนจะนำเอาความรู้ด้านภาษาเข้ามาช่วยบ้าง คือ คิดไว้เสมอว่าภาษาเป็นเรื่องของระบบใดระบบหนึ่ง ก็อาจจะลดปัญหาการเขียนผิดพลาดลงได้บ้าง เนื่องจากจะต้องมีความระมัดระวังมากขึ้นว่า หากจะต้องเขียนภาษาอังกฤษเมื่อใด ก็จะต้องนำระบบภาษาอังกฤษเข้ามาใช้ด้วยอย่านำไปปะปนกับโครงสร้างของไทยเป็นอันขาด เพราะไม่มีภาษาใดที่จะมีคำและโครงสร้างที่ให้ความหมายเหมือนกันโดยตลอด

2. Structural Grammer

ไวยากรณ์ชนิดนี้กำเนิดขึ้นภายหลังจากที่นักภาษาศาสตร์ค้นพบว่า ไวยากรณ์แบบเก่า (traditional grammer) ไม่สามารถจะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และสามารถในการใช้ภาษาได้ในราวศตวรรษที่ 20 Leonard Bloomfield, ผู้ได้ชื่อว่าเป็นบิดาของภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้าง (The father of structural linguistics) ได้ให้ความสนใจในเรื่องความหมาย และความสัมพันธ์ของรูปแบบ (form) กับความหมาย โดยแบ่งประเภทความหมายออกเป็นความหมายของโครงสร้างและความหมายประจำคำ

ไวยากรณ์โครงสร้าง เป็นไวยากรณ์ที่ศึกษาในด้านโครงสร้างที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเสียง (phonemes) ว่าเป็นหน่วยที่เล็กที่สุด และเมื่อเสียงต่าง ๆ เข้ามารวมกันก่อให้เกิดคำ (morphemes) ซึ่งเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย และประการสุดท้ายเมื่อคำต่าง ๆ มารวมกันก็จะก่อให้เกิดประโยค บรรดานักภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้างถือว่าไวยากรณ์ประกอบขึ้นด้วยรูปแบบของเสียงก่อน ดังนั้นจึงสนใจให้ความสำคัญกับภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน และเป็นผู้ที่ค้นพบว่าภาษามีระบบของตนเอง แต่ละภาษาก็จะมีระบบที่แตกต่างกัน

- กล่าวโดยสรุปก็คือ ไวยากรณ์กลุ่มโครงสร้างได้อธิบายระบบภาษาเอาไว้มี 3 ระดับ คือ
- Phonemics เป็นการศึกษาเรื่องเสียงในฐานะที่เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดโดยแยกเป็นการศึกษาในเรื่อง เสียงของสระ และเสียงของพยัญชนะ

- Morphemics เป็นการศึกษาในหน่วยที่ใหญ่ขึ้น คือระดับคำ รากคำ ตลอดจนหน่วยที่เล็กที่สุดแต่มีความหมาย
- Syntax การศึกษาในระบบเรียงคำ

Phonemics

ไวยากรณ์กลุ่มโครงสร้างจะศึกษาเสียงต่าง ๆ ในภาษา (sound) โดยทำการแจกแจงเสียงต่าง ๆ ออกไปเป็นหน่วยเสียง (phonemes) การศึกษาทำโดยใช้วิธีนำเอาเสียงของถ้อยคำต่าง ๆ ที่มีความหมายมาเทียบเคียงกัน เพื่อจะพิสูจน์ว่าเสียงนั้นจะมีหน่วยเสียงเดียวกันหรือไม่ หน่วยเสียงหมายถึง เสียงที่มีความหมายหรือมีความสำคัญในภาษาหนึ่ง ๆ เช่น

/P/ (ป) เป็นหน่วยเสียงในภาษาไทย และ /P/ เป็นหน่วยเสียงในภาษาอังกฤษ แต่เราก็ไม่สามารถจะพูดได้ว่า /P/ คือหน่วยเสียงในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพราะมีการแจกแจงไม่เหมือนกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า หน่วยเสียง 1 เสียงในภาษาหนึ่งอาจจะได้ยืมเป็น 2 หน่วยเสียงในอีกภาษาหนึ่งก็ได้ H.A. Gleason ได้ให้คำนิยามของหน่วยเสียงไว้ ดังนี้

“A phoneme is a class of sound.” เราจะสังเกตได้ว่าหน่วยเสียง 1 หน่วยเสียงอาจจะมีเสียงในภาษาหลายเสียงได้ เช่น คำว่า tear และ tour การออกเสียงในคำทั้ง 2 นี้เสียง /t/ จะแตกต่างกันเล็กน้อย เสียง /t/ ที่แตกต่างกันนี้เราเรียกว่าเสียงย่อย (allophone) การที่มีการออกเสียงผิดเพี้ยนไปเช่นนี้ คือมีการแปรของเสียงเกิดขึ้น ซึ่งอาจจะเกิดจากการที่บางคนมีเสียงต่ำ, เสียงสูงหรือเสียงห้าว การแปรในลักษณะนี้ เรียกว่า การแปรอิสระ (free variation) การแปรเสียงอีกลักษณะหนึ่งเรียกว่า **phonological conditioning** คือการแปรที่มีเงื่อนไข เช่น คำว่า pin กับ spin เสียง p ในคำทั้งสองนี้ไม่เหมือนกัน หากเป็นพยัญชนะต้น จะออกเสียง ph แต่ถ้าอยู่หลังเสียง /s/ จะออกเสียง p เป็นต้น

Morphemics

เป็นการศึกษาในเรื่องคำ และการจัดระเบียบหน่วยคำเข้าเป็นคำ การศึกษาก็คงใช้วิธีเดียวกับการศึกษาเรื่องเสียง คือพยายามแบ่งแยกคำออกจนเหลือหน่วยที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย (morpheme) ดังนั้น root, suffixes หรือ prefixes ก็คือ morphemes เช่นในคำว่า replays ในที่นี้

Root ได้แก่ play

Prefix ได้แก่ re-

suffix ได้แก่ s (เกิดขึ้นจากการที่ใช้คู่กับประธานเอกพจน์บุรุษที่ 3)

หน่วยย่อยของ morphemes เรียกว่า allomorphs

1. morpheme อาจมีได้หลาย allomorphs เช่น morpheme “s” ในความหมายพหูพจน์ จะมีได้ 3 allomorphs คือ /-z, -s, es/ หรือหน่วยคำ “im-” แสดงความหมายไม่ มีได้หลาย allomorphs เช่นในคำว่า **impossible, insecure, incomplete illegal irregular** เป็นต้น

ไวยากรณ์แบบโครงสร้างยังได้มีการแยกคำออกเป็นชนิดต่าง ๆ (parts of speech) ด้วย โดยแบ่งแยกได้ 2 วิธี คือ

1. แบ่งคำแบบ Positional Approach
2. แบ่งคำแบบ Inflectional Approach

The Parts of Speech : Positional Approach

นักภาษาศาสตร์ที่เป็นผู้คิดการแบ่งคำ ได้แก่ Charles C. Fries เพื่อป้องกันการสับสนกับไวยากรณ์แบบเก่า Fries จึงกำหนดชื่อของคำขึ้นใหม่และเขาได้แบ่งคำต่าง ๆ ที่ใช้การพูดไว้เพียง 4 ชนิดเท่านั้น โดยเรียกชื่อแต่ละชนิดว่า class 1, class 2, class 3, และ class 4 คำที่จะบรรจุเข้าไปอยู่ในแต่ละ class นั้น กำหนดขึ้นมาโดยดูตำแหน่งที่คำนั้นจะเข้าไปอยู่ได้ในประโยค ดังนี้

Class 1 คำใด ๆ ที่จะได้รับการบรรจุอยู่ใน class 1 คือคำที่สามารถจะอยู่ได้ในโครงสร้าง ดังนี้

(The) ____ was good. e.g. The **concert** was good.

(The) ____s were good. e.g. The **books** were good.

(The) ____ remembered the ____ e.g. The **clerk** remembered the tax.

(The) ____ went there. e.g. The **team** went there.

Class 2 คำใน class 2 คือคำที่จะอยู่ได้ในโครงสร้าง ดังนี้

(The) 1 ____ good.

(The) 1 ____ the 1 ____

(The) 1 ____ there.

Class 3 คำใด ๆ ใน class 3 คือคำที่จะอยู่ในโครงสร้าง ดังนี้

(The) 1 is/was ____

(The) ____ 1 is/was ____

Class 4 คำที่จะอยู่ใน class 4 คือคำที่ปรากฏอยู่ในโครงสร้าง ดังนี้

(The) 3 1 is/was ____

(The) 1 2 (the) 1 ____

(The) 1 2 there ____

สำหรับตัวเลข 1, 2, 3 ที่ปรากฏ นั่นก็คือตัวเลขที่แสดงแทนคำใน class ต่าง ๆ ที่จะนำมาบรรจุในตำแหน่งที่ตัวเลขนั้นปรากฏ

เมื่อพิจารณาคำแห่งว่างใน class 1 แล้ว จะเห็นได้ว่า คำที่จะสามารถปรากฏในตำแหน่งที่ว่างนี้ก็ได้แก่ คำนาม (Noun) ดังตัวอย่าง

The **concert** was good.

The **books** were good.

The **clerk** remembered the **tax**.

The **team** went there.

ส่วนคำที่จะปรากฏในตำแหน่งที่ว่างใน class 2 คือคำกริยา (verbs) ดังตัวอย่าง

The concert **was** good.

The clerk **remembered** the tax.

The team **went** there.

ส่วนคำใน class 3 นี้คือคำที่จะต้องปรากฏให้ในที่ว่างนั้น ๆ ซึ่งก็ได้แก่คำคุณศัพท์ (Adjective) เช่น

The concert is/was **good**.

The **big** concert was **good**.

และคำใน class 4 ก็คือคำกริยาวิเศษณ์ (Adverbs) ดังตัวอย่าง

The big man was **there**.

The clerk remembered the tax **suddenly**.

The clerk worked there **seriously**

การที่ Charles C. Fries จำแนกคำออกโดยพิจารณา ตำแหน่งในประโยคได้ 4 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งของ Noun, verbs, adjectives และ adverbs นั้น จะเห็นได้ว่าคำที่ปรากฏใน class ต่าง ๆ นั้น ก็มีได้แตกต่างไปจากคำที่ไวยากรณ์แบบเก่ากำหนดเลย และในคำชนิดอื่น ๆ ก็เช่นเดียวกัน ต่างกันตรงที่ Fries กำหนดให้คำที่เหลือทั้งหมดเรียกว่า Function words.

Fries ได้จำแนก function words ออกไปเป็น 15 กลุ่ม โดยมีชื่อเรียก Group A, Group B เรียงตามลำดับเรื่อยไป จนถึง Group O

Group A คือคำที่จะปรากฏในตำแหน่งแรกของทั้ง 4 classes หรืออีกนัยหนึ่งก็คืออยู่ในตำแหน่งที่มี "The" อยู่นั่นเอง

A	1	2	3
The	concert	was	good.

คำที่อยู่ในตำแหน่ง “the” ได้ก็คือ a, an, every, no, my, our, some, any

Group B ได้แก่คำที่จะนำมาอยู่ในตำแหน่งข้างหน้าคำใน class 2 ได้ หรือคำที่จะอยู่หน้ากริยาได้นั้นเอง เช่น

A	1	B	2	3
The	concert	may	be	good.

คำอื่น ๆ ที่จะนับรวมอยู่ใน group B ก็คือ might, can, could, will, would etc.

The car had moved.

The car was moving.

The car got/kept moving.

The car did move.

Group C คำใน group นี้จะมีเพียงคำเดียวเท่านั้นคือ “not” และจะปรากฏในตำแหน่งต่อไปนี้

B C

The concert may not be good.

2 C

The concert was not good.

สำหรับคำในกลุ่มอื่น ๆ ที่เหลือก็จะมีลักษณะเป็นคำเดี่ยว ๆ เช่นกัน และดูจะแตกต่างออกไปจากไวยากรณ์แบบเก่ามากมาย จึงไม่ขอกล่าวไว้ในที่นี้

The Parts of Speech : Inflectional Approach

Fries ได้ศึกษาเรื่องคำต่อไปนี้ และจำแนกออกได้อีกแบบหนึ่ง คือ อาศัยวิธีสังเกตการลงท้ายในคำ กล่าวคือ คำใด ๆ ก็ตาม หากปรากฏว่าสามารถลงท้ายคำในลักษณะดังกล่าวต่อไปนี้ได้ จะเรียกคำเหล่านั้นว่า คำนาม (Noun)

boy, boy's, boys, boys'

man, man's, men, men's

สำหรับกลุ่มคำที่จะเรียกว่า คำกริยา (verbs) ก็ต้องสามารถลงท้ายในลักษณะต่อไปนี้ได้
jump, jumps, jumped, jumping

ring, rings, rang, rung, ringing

กลุ่มคำที่จะได้ชื่อว่า คำคุณศัพท์ (Adjectives) ก็จะต้องลงท้ายด้วย -er, -est ได้ เช่น
happy, happier, happiest

การพิจารณาคำในลักษณะนี้ หากพิจารณาให้ดีแล้ว ก็จะเห็นจุดอ่อนอยู่บ้างเช่นกัน

เช่นในกรณีของคำคุณศัพท์บางคำซึ่งไม่สามารถจะลงท้ายด้วยลักษณะของ -er และ -est ได้ เช่นคำว่า beautiful หรือ difficult จะให้ทำอะไร หรือกรณีของคำว่า “must” ซึ่งก็ไม่สามารถจะลงท้ายด้วย -ed หรือ -ing ได้ แล้วจะเรียกว่าคำกริยาได้หรือไม่ เป็นต้น

แนวทางแก้ไขก็คือ จำเป็นจะต้องใช้การจำแนกคำทั้ง 2 วิธีร่วมกันคือ ใช้ทั้ง positional และ inflectional approaches.

Syntax

การศึกษาการเรียงคำในแบบของไวยากรณ์กลุ่มโครงสร้างก็แตกต่างกันไปจากไวยากรณ์แบบเก่ามาก นักภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้างได้จำแนกประโยคออกเป็นชนิดพื้นฐาน (Basic types) แต่ละชนิดจะกำหนดไว้ด้วยลักษณะเฉพาะที่เป็นแบบอย่าง ผู้เรียนที่ใช้ไวยากรณ์แบบนี้ก็ใช้วิธีจำประโยคต้นแบบ (pattern) ให้ได้ และนำคำชนิดต่าง ๆ ไปใส่ในประโยคสูตรให้ถูกต้องเท่านั้น ไวยากรณ์แบบนี้นักไวยากรณ์หลายท่านไม่เห็นด้วย เพราะไม่สามารถจะใช้เป็นแบบอย่างได้ครบทุกชนิดของประโยคภาษาอังกฤษนั่นเอง

นักภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้างจำแนกประโยคออกได้ 4 ชนิด ดังนี้

Type I มี 3 รูปแบบ คือ

1. Noun be Adjective
2. Noun be Adverb (or uninflected word)
3. Noun be Noun

จะเห็นได้ว่าชนิดแรกเป็นรูปประโยคของการใช้ Verb to be นั้นเอง ดังตัวอย่าง

John is lazy. The boat is red.

John is upstairs. The boat is outside.

John is a farmer. The boat is an outboard.

ประโยคอื่นใดที่สามารถเขียนได้ตามประโยคสูตรทั้ง 3 จะเรียกประโยคนั้น ๆ เป็น

Type I ทั้งสิ้น

Type II

4.	Noun	Verb (linking)	Adjective

eg. John seems intelligent.

Mary appears serious.

The stew tastes awful.

The hay smells sweet.

Her condition remains critical.

That house looks old.

5.	Noun	Verb (linking)	Noun

eg. Bill became a student.

Mary remained a friend.

Type III

6.	Noun	Verb (intransitive)

John smokes.

Mary cooked.

The boat sank.

ประโยคชนิดนี้ มีจุดอ่อนตรงที่คำกริยาบางตัวมีฐานะเป็นได้ทั้ง intransitive และ transitive อาจทำให้ผู้เรียนสับสนได้ และเกิดความไม่แน่ใจว่าจะเขียนอย่างไรจึงจะถูกต้อง ดังเช่นประโยคทั้ง 3 ข้างบนนี้ อาจเขียนในรูปที่ใช้คำกริยาเป็น transitive ก็ได้ เช่น

John smokes a pipe.

Mary cooked the apples.

I sank the boat.

Type IV

7.	Noun	Verb (transitive)	Noun	(dir. obj.)

The boy hit the dog

8.	Noun	Verb (transitive)	Noun	Noun
			(ind. obj.)	(dir. obj.)

The class gave Mary a gift.

9.	Noun	Verb (transitive)	Noun	Noun
			(dir. obj.)	(obj. compt)

The class elected Mary president.

10.	<i>Noun</i>	<i>Verb (transitive)</i>	<i>Noun</i> <i>(dir.obj.)</i>	<i>Adjective</i>
	<i>The class</i>	<i>made</i>	<i>Mary</i>	<i>happy.</i>

3. Transformational Grammar

ผู้นำหรือผู้ริเริ่มทฤษฎีนี้จนเป็นผลสำเร็จ และมีชื่อเสียงโด่งดังคือ Chomsky เป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาคณิตศาสตร์/ปรัชญา และภาษาศาสตร์ ท่านผู้นี้ได้นำความรู้ทั้ง 3 สาขาวิชามาประยุกต์ใช้กับการศึกษาได้อย่างชาญฉลาด ท่านได้แสดงความคิดเห็นและวิธีการศึกษาภาษาเป็นครั้งแรกในหนังสือ Syntactic Structures (1957) และ Aspects of the Theory of Syntax (1965) หนังสือ 2 เล่มนี้ได้รับความสนใจมากที่สุดของบรรดานักภาษาศาสตร์รุ่นใหม่ ๆ นอกจากนี้ท่านยังได้เขียนหนังสือทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรตอีกเล่มหนึ่งชื่อ Language and Mind (1968)

ทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรตนี้เกิดขึ้นมากจากนักภาษาศาสตร์กลุ่มที่มีความเห็นขัดแย้งกับกลุ่มโครงสร้าง ความคิดเห็นอันเป็นหลักสำคัญ ๆ ของทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรต พอสรุปได้ดังนี้ คือ

1. **เชื่อว่าประโยคมีความสำคัญที่สุด** ทฤษฎีนี้ไม่เชื่อเรื่องการมีหน่วยเสียงและหน่วยคำ ดังจะเห็นได้จากคำจำกัดความที่ Chomsky ให้ไว้ในเรื่องภาษาว่า

Language is a set of sentences. หมายความว่า ภาษาคือรูปประโยคจำนวนหนึ่งซึ่งมีความยาวจำกัด

นอกจากนี้ยังเชื่อว่า ประโยคต่าง ๆ ที่ใช้สื่อความหมายกันได้นี้มี 2 ระดับคือ Deep structure และ Surface structure

Deep structure (โครงสร้างรูปลึก) หมายถึงโครงสร้างประโยคที่เป็นความคิดของผู้พูด ก่อนที่จะถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ อยู่ในระยะของการเลือกสรรถ้อยคำต่าง ๆ เพื่อจะนำมาเรียบเรียงกันเป็นประโยค หรือข้อความที่ต้องการซึ่งกว่าจะออกเป็นคำพูดนั้น

ก็ต้องผ่านการเปลี่ยนแปลงหรือปริวรรต (transform) มาหลายขั้นตอน

Surface structure (โครงสร้างรูปผิว) หมายถึงประโยคที่ได้รับการปริวรรตโดยใช้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ตามลำดับขั้น ได้แก่ ประโยคหรือข้อความที่ใช้สื่อความหมายกันนั่นเอง

2. ทฤษฎีนี้เชื่อความสามารถ และความรู้สึกของเจ้าของภาษา (intuition of the native speakers) เจ้าของภาษาเท่านั้นที่จะบอกได้ดีที่สุดว่าประโยคต่าง ๆ เหล่านั้นมีความถูกต้องเพียงใด เจ้าของภาษาเท่านั้นที่อธิบายได้ดีถึงประโยคที่กินความหลายนัย (ambiguous)

3. การวิเคราะห์ภาษาต้องทำไปตามลำดับขั้น โดยเริ่มจากโครงสร้างรูปลึกขึ้นมาหาโครงสร้างรูปผิว โครงสร้างรูปลึกเป็นรูปประโยคพื้นฐาน เป็นส่วนที่บอกความหมาย และมีจำนวนจำกัด โครงสร้างรูปลึก 1 รูป อาจผลิตโครงสร้างรูปผิวต่าง ๆ ได้มากกว่าหนึ่ง เช่น

1. The boy sees the girl.

2. The girl is seen by the boy.

ประโยคที่ 1 และ 2 มีประโยคโครงสร้างรูปลึกร่วมกัน แม้ว่าจะมีประโยคโครงสร้างรูปผิวที่แตกต่างกัน ประโยคทั้งสองนี้ประกอบด้วย

(1) ผู้กระทำ (an agent) คือ the boy

(2) ผู้ถูกกระทำ (an objective) คือ the girl

(3) การกระทำ (an action) คือ see

หรือบางครั้ง ประโยคมีโครงสร้างรูปผิวเหมือนกัน แต่จะมีโครงสร้างรูปลึกต่างกัน ตัวอย่างเช่น

Tom is easy to please.

Tom is eager to please.

ทั้ง 2 ประโยคมีความหมายที่แตกต่างกันด้วย

4. กฎเกณฑ์ของไวยากรณ์ปริวรรตจะต้องประกอบด้วย 3 กลุ่ม คือ

1. **Phrase Structure Rules** เป็นกฎแสดงโครงรูปพื้นฐาน หรือโครงรูปลึก ประกอบด้วยสูตรพื้นฐานของประโยค คำ (lexicon) และความหมาย (semantics)

I	$S \rightarrow NP + VP$
II	$NP \rightarrow Det + N$
III	$VP \rightarrow Vb + NP$
IV	$Vb \rightarrow Aux + V$
(V)	$Det \rightarrow \{the, a, this, that \dots\}$
VI	$N \rightarrow \{man, boy, letter, car, policeman, thief \dots\}$

- VII Aux → {will, can, might, would}
- VIII V → {play, remain, bake, arrest, buy}

2. **Transformational Rules** คือกฎปริวรรต เป็นกฎที่ใช้เปลี่ยนแปลงโครงสร้างรูปประโยคให้มาเป็นโครงสร้างรูปอื่น เช่น การเปลี่ยนจากประโยคบอกเล่าเป็นคำถาม จาก active voice เป็น passive voice การเปลี่ยนแปลงจะต้องผ่านกระบวนการปริวรรต อันจะเกิดขึ้นได้จากการเพิ่มคำ (Addition) การตัดคำ (deletion) การย้ายที่ (Adjunction) เช่นคำที่เคยอยู่ห่างกัน ก็ย้ายมาชิดกัน และอาจจะเกิดจากการแทนที่ (substitution)
3. **Morphophonemic Rules** คือกฎสร้างคำ เป็นกฎที่ใช้อธิบายว่าส่วนประกอบของแต่ละหน่วยคำ จะปรากฏออกมาเป็นเสียงอะไร แต่ละคำจะออกเสียงหนักเบาอย่างไรบ้าง เช่น

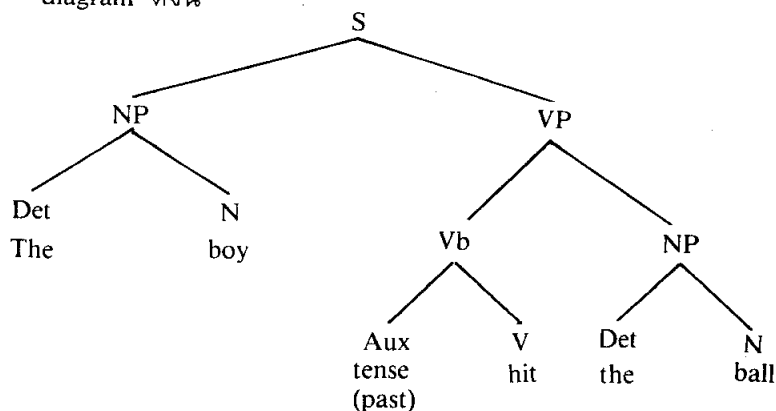
walk /w ə k/
 past /d/
 take + past /t^h u k/ (took)
 play + S /plə y z/ (plays)

ประโยคทุกประโยค จะต้องผ่านกฎทั้ง 3 ระดับนี้ จึงจะเป็นประโยคที่ใช้พูดกันในภาษากฎบางกฎเป็นกฎบังคับ (obligatory rules) บางกฎเป็นกฎไม่บังคับ (optional rules)

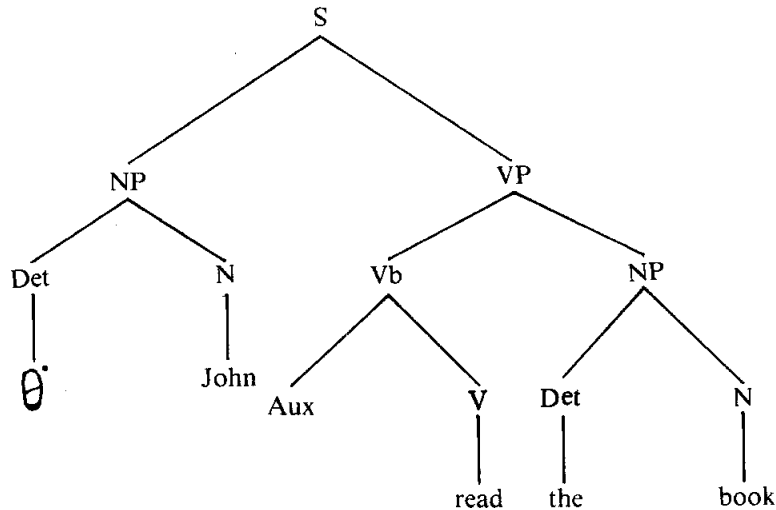
กฎบังคับ คือกฎที่ต้องนำมาใช้ในการสร้างประโยคให้ถูกต้องตามไวยากรณ์ เช่น กฎการเรียงลำดับ auxiliary ซึ่งจะต้องมาก่อน VP

กฎไม่บังคับ คือกฎที่จะนำมาใช้ในการสร้างประโยคหรือไม่ก็ได้ เช่น กฎการเปลี่ยนจากประโยค active เป็น passive

ตัวอย่าง การพิสูจน์ว่าประโยคที่ใช้พูดกัน หรือประโยคที่สร้างขึ้น เช่น The boy hit the ball. จะถูกไวยากรณ์หรือไม่ ก็ใช้วิธีแทนคำที่ละตำแหน่งลงในสูตร เพื่อให้เป็นที่มองเห็นเด่นชัดขึ้น การเขียนสูตรในประโยคพื้นฐานจะแสดงด้วย tree diagram ดังนี้

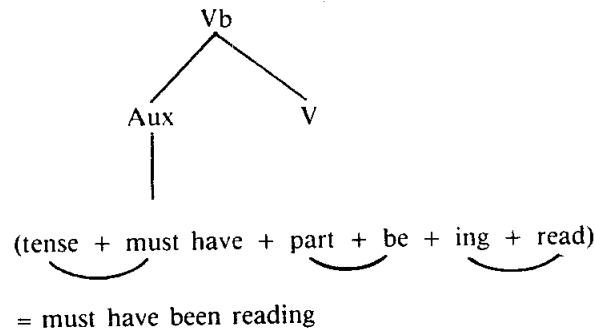
ตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่าประโยคที่มีโครงสร้างรูปพื้นฐานต่างจากโครงสร้างผิว โดยใช้กฎปริวรรต "John must have been reading the book."

กฎการเขียน auxiliary คือ Aux → tense + (M) + (aspect)

aspect → (have + part) + (be + ing)

นำคำจากประโยคไปแทนในสูตร Aux จะได้ tense + M + have + part + be + ing ตามกฎ ส่วนที่เป็น tense, part, ing จะต้องรวมเข้ากับส่วนที่ตามหลังมาในสูตร ดังนั้น ในกิ่งไม้ที่เป็น vb จะถูกแทนได้โดยคำต่อไปนี้

นักการศึกษาหลายท่านเชื่อว่า ทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรตจะช่วยแก้ปัญหาในด้านการเขียนได้เป็นอย่างดี เพราะสามารถอธิบายประโยคที่มีความหมายหลายนัยได้ โดยเฉพาะข้อแตกต่างของประโยค Deep structure และ Surface structure และสามารถให้คำอธิบายประโยคที่มีรูปเหมือนกันของ John is easy to please, กับ John is eager to please. ได้ว่ามีความแตกต่างกัน เพราะมาจากโครงสร้างส่วนลึกต่างกันคือ

Someone pleases John. กับ John pleases someone.

เนื่องจากกระบวนวิชา LI 397 เป็นกระบวนวิชาของ Linguistics and Writing I เป็นกระบวนวิชาที่มีการเรียนรู้ในแขนงภาษาศาสตร์กับการเขียนเบื้องต้น ดังนั้นในที่นี้ จึงขออธิบายเฉพาะสูตรที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเบื้องต้นนี้ได้แก่กฎของ Phrase Structure Rules เพื่อให้ นักศึกษาได้รับความรู้ในด้านการเขียนประโยคพื้นฐานเสียก่อน เมื่อเข้าใจดีแล้วก็จะนำความรู้พื้นฐานไปใช้ศึกษาในกระบวนวิชา LI 497 คือ Linguistics and Writing II ต่อไป

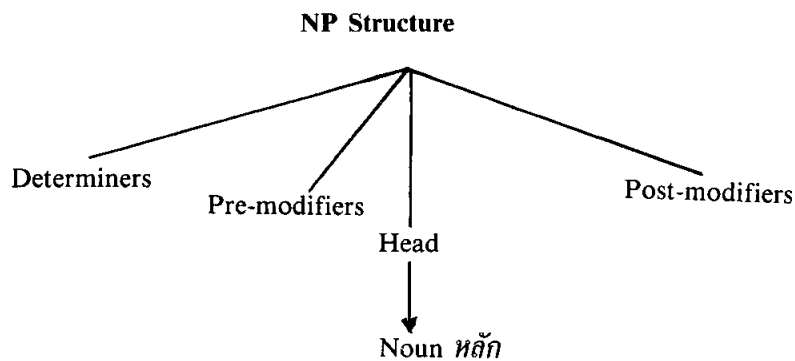
สูตรพื้นฐานประโยค คือ

$S \rightarrow NP + VP$

หมายความว่า ประโยคประกอบด้วย นามวลี (Noun Phrase) และกริยาวลี (Verb Phrase)

หมายเหตุ S = Sentence, NP = Noun phrase, VP = Verb phrase

NP (Noun Phrase) หรือนามวลี ซึ่งได้แก่คำเดี่ยว ๆ หรือกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรมของประโยค ส่วนประกอบของนามวลีมีดังนี้

I. Determiners แบ่งออกได้ 3 ชนิด คือ

1. Regular Determiners
2. Predeterminers
3. Postdeterminers

1. Regular Determiners แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

articles
 { - indefinite articles ได้แก่ a, an
 - definite article ได้แก่ the

Demonstrative
 { Pronouns
 Possessives

A. Demonstrative Pronouns ได้แก่คำว่า this, that, these, those

this ใช้หน้าคำนามเอกพจน์ที่นับได้ เช่น this boy, this girl

that ใช้หน้าคำนามเอกพจน์ที่นับได้ เช่น that problem, that house

these ใช้หน้าคำนามพหูพจน์ที่นับได้ เช่น these ruffians, these tables these seamen

those ใช้หน้าคำนามพหูพจน์ที่นับได้ เช่น those clerks, those girls, those typists
those cups, etc.

B. Possessives แบ่งเป็น

1) **Possessive Personal Pronouns** ได้แก่คำว่า my, our, his, her its, your, their ทุกคำสามารถใช้นำหน้านามที่เป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ หรือนามที่นับไม่ได้ เช่น my revenge, his appetite, her regrets, our children, its characteristics, your insolence, their meringue pies

2) **Possessive Indefinite Pronouns** ได้แก่คำว่า

someone's, one's, somebody's, no one's either's, neither's, anybody's คำเหล่านี้สามารถนำหน้านามที่เป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ หรือนามที่นับไม่ได้ เช่น

someone's dog	one's opportunity
somebody's project	no one's fault
either's book	neither's niches
anybody's cat	

3) **Possessive Nouns** ได้แก่คำที่เป็น proper name หรือนามทั่ว ๆ ไปแล้วเติม 's เข้าไป หรืออาจจะเป็นนามที่นำด้วย article และเติม 's เข้าไป เช่น

Juan's, Chicago's, propaganda's

คำเหล่านี้สามารถนำหน้านามที่เป็นเอกพจน์ พหูพจน์ เช่น

Juan's little sister	Chicago's size
propaganda's value	a child's game
The cow's stall	The brother's clothes
The man's abilities	

2. **Predeterminers** คือคำที่สามารถอยู่หน้า regular determiners ได้ เช่น คำว่า all, both, half และอาจจะมี of หรือไม่มีก็ได้ แล้วจึงตามด้วย Noun phrase หรือ pronoun phrase เช่น

All (of) the food was eaten
 Both (of) the girls wore green
 Half of a day was wasted.
 Both of them were green.
 Half of it was wasted.

All (of) my apple was eaten.
 Half (of) those apples were rotten.
 All of it was eaten.
 Half of them were rotten.

3. **Postdeterminers** คือพวกตัวเลขที่เรียกว่า cardinals (เลขที่ใช้นับ เช่น one, two, three) และ ordinals (เลขที่บ่งลำดับ เช่น first, second, third) และคำเหล่านี้อาจจะมี determiner อื่นนำมาข้างหน้าได้ เช่น

Her two brothers are studying in the States.

These three pictures are mine.

The tenth annual conference will be held next month.

The first three customers got the prize.

You have a **second chance**.

The four white shoes are on the shelf.

หากต้องใช้ตัวเลขทั้งสองชนิดร่วมกัน ตัวเลขชนิด Ordinal จะต้องนำหน้าตัวเลขชนิด cardinal เสมอ

e.g. The first three, the last five,.....

II. **Premodifiers** คือส่วนขยายคำนาม มีตำแหน่งอยู่ที่หน้าคำนามหลัก ส่วนขยายที่อยู่ในตำแหน่งดังกล่าว ได้แก่

1. **Adjective** คุณศัพท์ที่ขยายคำนามหลักนี้อาจจะมีได้ตั้งแต่คำเดียว ไปจนถึงหลายคำได้ ซึ่งจำแนกออกตามชนิดของคุณศัพท์ เช่น

He's rented a **beautiful cottage**.

Adj. Head

My parents are going on a **four-week European tour** next month.

Adj. Adj. Head

Do you see **my new blue trousers**?

adj. adj. adj. Head

2. **Participles**

a falling leaf	}	Present
a crying baby		participle

a broken vase } Past
 a covered cottage } participle

3. **Noun Adjunct.** ได้แก่คำนามทั่ว ๆ ไป ที่นำมาใช้ในการประกอบหรือขยายคำนามหลัก โดยเพียงแต่เติมนามที่ต้องการจะให้ทำหน้าที่ขยายเข้าไปข้างหน้าคำนามหลักนั้น ๆ เช่น

- a flower garden
- a brick house
- a country cottage

4. **Genitive Noun** ได้แก่คำนามซึ่งทำหน้าที่แสดงความเป็นเจ้าของ เช่น

- a fisherman's cottage
- Aree's birthday.

5. **Compound premodifiers** เป็นคำนามผสมซึ่งแบ่งออกได้หลายชนิด คือ

5.1 **Adjective + Noun + ed** เช่น

- a long - handled rake
- a four - footed animal
- a narrow - faced fellow

5.2 Noun } Present Participle เช่น
 Adj } +
 Adv }

- a good - looking girl
- a night - blooming flowers
- a fast - moving train
- a long - suffering parent

5.3 Noun } Past Participle เช่น
 adj } +
 Adv }

- the snow-covered ground
- ready - made clothes
- a well - dressed woman
- a fully - qualified doctor

6. **Prepositional Phrase** หรือคำนามอื่นเกิดมาจาก complement after "be" เช่น
 an up - to - date dictionary = a dictionary which is
 up - to - date
 a ready - to - wear suit = a suit which is ready to wear
 a red and white scarf = a scarf which is red and white
 an out - of - the way cottage = a cottage which is out of the way
 a nine year - old daughter = a daughter who is nine years
 year old

7. **Sequences of Noun** เป็นการเรียงคำนามหลาย ๆ ชนิดเข้าด้วยกัน เช่น

Lancaster city

Football club

Lancaster city football club

Lancaster city football club supporters

III. **Post-modifiers** คือส่วนขยายที่วางไว้หลังคำนามหลักซึ่งจะประกอบด้วย

- 1) **Relative clause** เช่น Did you see the girl **who was** sitting in the corner?
- 2) **Non-finite clause** เช่น Did you see the girl **sitting in** the corner?
- 3) **Prepositional Phrase** เช่น Did you see the girl **in the corner**?
- 4) **Appositive clause** เช่น The fact **that she's good looking** is not the only reason **why I'd like to meet her.**

ในที่นี้จะพบว่า that she's good-looking กับ why I'd like to meet her เป็น appositive clauses ซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวเดียวกันกับคำนาม fact และ reason ตามลำดับ (เปรียบเทียบกับ relative cl.)

Appositive อาจจะเป็นคำหรือกลุ่มคำที่วางไว้หลังคำนามหลักก็ได้ เช่น

Tom, a doctor, is coming here.

My sister, a senior student at Ramkhamhaeng, won a scholarship.

5) **Adverb clauses**

adv. cl. of	time
	place
	manner
	reason

We visited the house **where** Mozart stayed in 1789.

Did you remember the day **when** she met you?

6) Adverbs

The way **out** is over there.

7) Adjectives

There is something new in our room.

There is something odd about Linda.

Is there anything interesting?

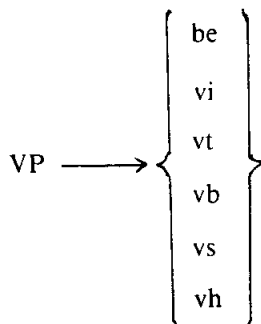
,e.g. Choose the NP structure to complete the following sentences

There are.....of violets, stemmed and steamless.

- A) many
- B) the two general
- C) two general forms
- D) two form general

Verb Phrase (VP)

VP คือกริยาวลี ได้แก่คำเดี่ยว ๆ หรือกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงของนามวลีที่เป็นประธานของประโยค คำกริยาที่นำมาใช้ในประโยคพื้นฐาน แยกออกได้ 6 ชนิด ดังนี้

be คือ is, am, are, was, were

vi คือ intransitive Verb ได้แก่ อกรรมกริยา เช่น smoke, shout, work etc.

vt คือ transitive Verb ได้แก่ สกรรมกริยา เช่น borrow, give, buy etc.

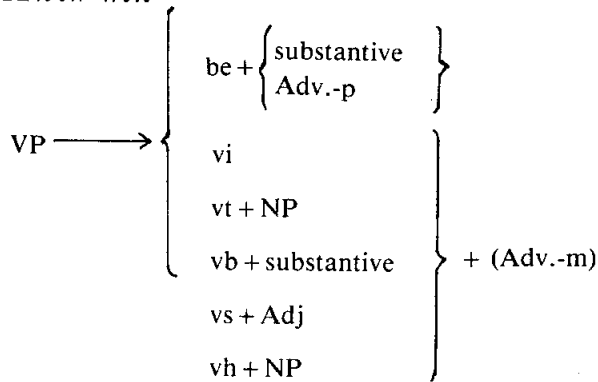
vb คือ กริยาประเภท become ได้แก่ become และ remain

vs คือ กริยาประเภท seem ได้แก่ seem, appear, smell, sound, look etc.

vh คือกริยาประเภท have หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า v-mid มีชติมกริยา หมายถึง กริยากกลาง (middle verbs) เหตุที่เรียกชื่อกริยากกลางก็เพราะเป็นกริยาประเภทที่ไม่มีการแสดง

อาการกระทำแต่อย่างใด และไม่สามารถจะมีกริยาวิเศษณ์บอกอาการ (adv. of manner) มาขยายหลังกริยาชนิดนี้ได้ กริยาในกลุ่มนี้จึงนำมาใช้เพื่อต้องการแสดงความหมายถึงการเป็นเจ้าของ, การบอกราคา, บอกน้ำหนัก เป็นต้น ได้แก่ have, weigh, cost

เมื่อได้ทราบรายละเอียดของกริยาชนิดต่าง ๆ แล้ว ก็พอจะสรุปเป็นสูตรเพื่อช่วยในการเขียนได้ ดังนี้

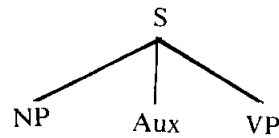
หมายเหตุ substantive เป็นได้ทั้ง Noun phrase และ adjective

เมื่อนำกริยาลี้ไปเขียนรวมกับนามวลี ก็จะได้ประโยคพื้นฐานต่าง ๆ ดังนี้

S → NP + Aux + Vp

VP → Be + NP

Be → is, am, are...

ดังนั้น

1. S → NP + Aux + Be + NP
a rose + present + Be + a + flower
A rose is a flower.

2. S → NP + Aux + VP เมื่อ VP → Be + Adj

ดังนั้น

- S → NP + Aux + Be + Adj.
the + teacher + present + Be + kind
The teacher is kind.

3. S → NP + Aux + VP VP → Be + Adv - p
Adv.-p → here, there, inside, on the tree.....

- S → NP + Aux + Be + Adv-p
 the + girl + present + Be + in the room
 The girl is in the room.
4. S → NP + Aux + Vi
 Mike + present + walk → Mike walks.
5. S → NP + Aux + Vt
 Bill + present + hit + Jame → Bill hits Jame.
6. S → NP + Aux + VP (Verb Become class)
- VP → Vb + $\left\{ \begin{array}{l} \text{NP} \\ \text{ADJ} \end{array} \right\}$ or VP → Vb + substantive
- Vb → become, remain.....
- Adj → rich, big, expensive, poor.....
- S → NP + Aux + Vb + NP
 This + lady + present + become + a + teacher
 → This lady becomes a teacher.
- S → NP + Aux + Vb + Adj.
 This + man + present + become + rich
 → This man becomes rich.
7. S → NP + Aux + VP
- VP → Vs + Adj.
- Vs → seem, smell, appear, look.....
- S → NP + Aux + Vs + Adj.
 The + soup + present + taste + good
 → The soup tastes good.
8. S → NP + Aux + VP
- VP → Vh + NP
- Vh → have, weigh, cost.....
- S → NP + Aux + Have + NP
 The + man + present + Have + a + book
 → The man has a book.

ขณะนี้ศึกษามีความรู้เรื่องประโยคพื้นฐานของภาษาอังกฤษทั้ง 8 ประโยคแล้ว หวังว่านักศึกษาจะได้นำไปประยุกต์ใช้ หรือเป็นความรู้พื้นฐานเพื่อนำไปศึกษาต่อโดยสามารถเปลี่ยนรูป (Transform) จากประโยคพื้นฐานไปสู่ประโยคปริวรรตต่อไป

หมายเหตุ นักศึกษาควรอ่านเพิ่มเติมในส่วนของทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรต จากหนังสือไวยากรณ์แนวปริวรรตเบื้องต้น (LI 316 ของ ดร.พัฒน์ น้อยแสงศรี)